

(Kort bemærkning).

Morten Lange: Jeg har læst brevet. Det var et klagesuk.

Knud Damgaard: Jeg lyttede med meget stor interesse til hr. Frode Jakobsens indledende bemærkninger. Jeg fandt, at der var en let tendens til at anklage flertallet i den gruppe, jeg tilhører, for at beskæftige sig med forhold, som vendte sig mod et flertal i vore socialdemokratiske forsamlinger og ikke mindst blandt de socialdemokratiske vælgere i befolkningen. Jeg kan ikke rigtig få det til at stemme med de mange lejligheder, hvor jeg synes hr. Frode Jakobsen med rette har placeret sig selv i centrum som den, der talte Roma midt imod, hvad enten Roma var en socialdemokratisk forsamling eller en mening i den danske befolkning. Dermed bliver, synes jeg, den lette anklage af et lidt hyklerisk indhold.

Må jeg så sige, at i den debat om tilslutning til EF, som foregår, indgår der med stigende effekt hele spørgsmålet om, hvorvidt vort medlemskab forpligter os til deltagelse i særlig europæisk sikkerhedspolitik. Fra regeringens side er det slået fast, at der ikke i øjeblikket findes noget realistisk alternativ til NATO. Det forhindrer dog ikke, at modstanderne af vor indtræden på grundlag af den engelske premierministers og den tyske forbundskanslers udtalelser til en vis grad næsten fremturer med det synspunkt, at vi bliver bundet til en sådan politik. Selv ikke en ordret oversættelse af Willy Brandts udtalelser, som klart bevidner, at også den tyske forbundskansler forudsætter sikkerhedspolitikken ført i rammen af NATO, har været i stand til at dæmme op over for en voldsom udnyttelse af de såkaldte EF-soldater. Sådanne styrker gøres til et skræmmebillede, der skal afholde den danske befolkning fra at støtte vor indtræden i EF.

Nu har spøgelse jo altid skræmt de fleste. Der kan dog være grund til at holde fast ved et par grundlæggende kendsgerninger i den sag:

For det første har regeringen som nævnt fastslået, at der ikke findes et alternativ til NATO. For det andet: debatten omkring Davignonrapportens indhold viser med al tydelighed, at der ikke forestår en hurtig udvikling på de udenrigspolitiske områder,

rapporten beskæftiger sig med. For det tredje: det er klart, at vi over for en udvikling af den af modstanderne nævnte art er dækket ind af ratifikationsbestemmelserne, sådan at Danmark ved en grundlovsbestemt afstemning i dette høje ting, altså med $\frac{5}{6}$ flertal eller med almindelig stemmeflerhed og bekræftet ved en folkeafstemning, beslutter sig til at acceptere en sådan udvikling.

Selv om der således er fuld garanti for, at vi er medbestemmende om, i hvilken retning udviklingen skal gå, kan det nok alligevel være nyttigt at se lidt nærmere på, hvad det egentlig er, modstanderne ivrer så stærkt imod. Når vi siger, at der ikke er noget realistisk alternativ til NATO, betyder det ikke, at vi betragter NATO som et mål i sig selv, som en hellig ko. I virkeligheden må det understreges, at NATO-politikken har nået et trin i udviklingen, som nok medfører, at det i de kommende år bliver en vigtig opgave for NATO at finde et alternativ til sig selv.

Netop nu, hvor stærke kræfter sættes ind på at få etableret den første af en række europæiske sikkerhedskonferencer, er det nyttigt, at vi formår at frigøre os fra alt for romantiske forestillinger og i stedet virke på realiteternes grund. Ingen kan vel for alvor tro, at ministerpræsident Kosygin og statsminister J. O. Krag fandt det så vigtigt at få sat en europæisk sikkerhedskonference på benene, medmindre de mente, at det var på tide at komme i gang med samtaler netop om europæisk sikkerhedspolitik. Man må da gå ud fra, at det, der skal drøftes, netop er europæisk og ikke mellemøstlig eller anden sikkerhedspolitik.

Det, vi oplever i disse måneder, er simpelt hen forsøgene på at få noget ud af den situation, som knytter sig til den kolde krigs ophør. Hvis vi undlader at arbejde for samtaler, som kan føre til nye afspændingsresultater, ja, så forsømmer vi i uhyggelig grad at drage konsekvensen af det nye i situationen. Forbundskansler Brandts udtalelser som i øvrigt hele hans åbningspolitik mod øst er en lykkelig bekræftelse på, at der sættes noget, og noget rigtigt, i gang. Brandt taler om den fremtidige omstrukturering, der kan tænkes at forekomme i rammen af NATO og i ly af en fortsat afspænding. Det forekommer helt urimeligt at betragte en